

Inici dels actes de l'Any Vidal i Barraquer

El dia 12 de setembre a la tarda van repicar les campanes de la catedral de Tarragona per a anunciar l'inici dels actes de l'Any Vidal i Barraquer. La Presidenta del Parlament, M. Hble. Sra. Núria de Gispert, i l'Arquebisbe de Tarragona, Exc. Mons. Jaume Pujol, van presidir el primer acte d'aquesta celebració coincidint amb els 70 anys de la mort del

Cardenal perseguit durant la Guerra Civil i exiliat pel règim franquista. L'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives; el Bisbe de Lleida, Joan Piris; el de Solsona —d'on havia estat Administrador diocesà el Cardenal Vidal—, Xavier Novell; i l'Abat de Montserrat, Josep Maria Soler, van ser els representants eclesiàstics més visibles al costat de nombrosos capellans, els familiars del Cardenal i molts fidels. A la inauguració també s'hi van sumar autoritats civils de Tarragona com l'Alcalde, Josep Fèlix Ballesteres, i el President de la Diputació, Josep Poblet.

DOMUND 2013

Fe, caritat i missió

Dia del DOMUND, dia de la propagació de la fe, dia especial a tot el món perquè ressoni en les nostres oïdes el clam de Jesús (Mt 16,15): «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova». Enguany se'ns presenta aquesta diada amb el lema «Fe + Caritat = Missió».

Un encàrrec és una missió a complir, i no s'encomana res a ningú en qui no tinguem confiança i creguem que ho complirà. Jesús creu en els homes i les dones del món i ens encarrega que transmetem la Bona Nova que ell ens va portar de part del Pare.

Però, per transmetre la fe, l'hem de viure. Tenir fe no és saber un munt de coses de l'Antic i del Nou Testament, com una història. És creure en un Déu Creador, en el seu Fill Jesús, germà nostre en la humanitat, que ens va ensenyar a viure com a germans, i creure en la força del seu Esperit, que ens ha d'ajudar a viure el que sabem i creiem.

Aquesta vivència de fe, que hem estat aprofundint durant tot aquest any, no pot realitzar-se, i per tant no podem complir la missió de Je-

sús, sense afegir-hi la caritat, és a dir, sense estimar. No podem estimar de debò sense veure Jesús en el rostre de l'altre. Practicar la caritat ha de ser una tasca humanitzadora, perquè va adreçada a persones amb les seves característiques particulars i possibles mancances, humanes i espirituals.

El Domund és un bon dia per recordar tots els germans nostres missioners, que s'esforcen en terres llunyanes per portar a terme la gran missió de Jesús. Porten el pa material i el pa de l'esperit als qui viuen mancats de gairebé tot.

Creuant la nostra mirada amb la de Jesús, que ens interpel·la, donem-li la resposta amb la nostra pregària, la nostra aportació i el nostre suport per a tots els qui més ho necessiten.

Visquem la fe com cal. Fem-ho, doncs, i que la nostra senyera sigui «Fe + Caritat = Missió». Viure la fe amb caritat, és a dir, estimant, és l'única i autèntica manera de fer-ho i, per tant, és, de totes les maneres de viure, la més bella.

Delegats de Missions de Catalunya

PARAULA I VIDA

Honorem els beats màrtirs d'Urgell (I)

ATarragona s'eleva avui una gran acció de gràcies per aquest gran nombre d'intercessors, 522, que foren màrtirs del Crist, amb l'amor més gran, el de donar la vida per la fe en Déu i l'amor als germans. N'hi ha 10 que nasqueren a la fe en el nostre Bisbat d'Urgell, i un d'ells era sacerdot diocesà del Bisbat. Coneguem-los i estimem-los. Tinguem-los per intercessors i protectors nostres.

Mn. PAU SEGALÀ i SOLÉ, prevere del nostre Bisbat d'Urgell, havia nascut el 18 d'octubre de 1903 a Montgai (Noguera) i rebé la palma del màrtir al cementiri de Lleida, juntament amb el seu germà carmelita P. Francesc de l'Assumpció, la nit del 20 al 21 d'agost de 1936. Prevere des de 1928, va servir pastoralment diferents parròquies del Bisbat: Tèrmens, Linyola i Albesa, i en el moment de ser martiritzat era l'Ecònom de Mont-roig (Els Plans de Sió). En començar la guerra de 1936 ell i el seu germà carmelita s'amagaren a casa. Hi estigueren alguns dies, però davant l'amenaça que si no apareixien matarien la mare i un germà, es van presentar, foren detinguts, i conduïts a Lleida, on van ser afusellats al cementiri la nit del 20 al 21 d'agost de 1936. En ser detinguts els dos germans i acomiadant-se de la seva mare, li van dir: «Resigneu-vos, mare, que nosaltres estem ben disposats per morir; penseu que per sempre comptareu amb dos fills màrtirs dalt del cel. Ara el tenim segur; en canvi, si ens quedéssim, ja no ho seria tant.»

EI P. FRANCESC DE L'ASSUMPCIÓ (FRANCESC SEGALÀ i SOLÉ) O.C.D., carmelita descalç. Nascut el 25 de maig de 1912 a Montgai, havia entrat molt jove al Seminari d'Urgell, però després va decidir entrar als Carmelites. Professà, fou ordenat sacerdot, i a Barcelona, pocs mesos després de l'ordenació, el van sorprendre els fets de l'any 1936. Va tornar al seu poble on hi va trobar el seu germà sacerdot, i a mitjans d'agost, els dos germans van ser detinguts pel comitè del poble, conduïts a Lleida van ser afusellats al cementiri la nit del 20 al 21 d'agost de 1936.

EI P. RAMON OROMÍ i SULLÀ, S.F. sacerdot religiós Fill de la Sagrada Família, va néixer a Salàs de Pallars el 16 de setembre de 1875 i fou martiritzat a Montcada i Reixac (Barcelona) el 26 d'abril de 1937. Sacerdot, consultor i durant molts anys també Secretari general de l'Institut. Era director de l'Associació Sagrada Família i de la revista «La Sagrada Família», i autor de la primera biografia de Sant Josep Manyanet i d'altres escrits. Va dedicar llargs anys a la formació científica i religiosa dels joves, especialment religiosos. Gelós predicador i constant propagador de les glòries de la Sagrada Família en favor de les famílies. La revolució el va sorprendre al Balneari de Vallfogona de Riucorb, però aviat es va refugiar a Barcelona. Detingut el 19 d'abril de 1937, va ser conduït a la central de patrulles, on el 26 del mateix mes va signar una declaració en què confessava la seva condició de religiós sacerdot. Va ser conduït a la presó de Sant Elies i assassinat a Montcada el 26 d'abril de 1937. Les seves restes mortals van ser sepultades a una fossa comuna.

«*Pretiosa in conspectu Domini / mors sanctorum eius*», «preciosa és als ulls del Senyor, la mort dels seus sants», diem sempre en acabar la lectura de les memòries agraïdes dels màrtirs i dels sants.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

IGNASI ROVIRO

La bellesa

El Dr. Ignasi Roviró, vicedegà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), va impartir dimecres la lliçó inaugural de curs de les facultats eclesiàstiques, amb el títol *La bellesa salvarà el món*.

Quin missatge té la lliçó?

La nostra societat ha apostat per la bellesa. Mai no havíem tingut un món tan ben ordenat, tan dissenyat i tan bell com ara. Protegem el medi ambient, posem bellesa a les cases a través de la decoració, visitem els museus, anem a concerts i festivals de música... I, tanmateix, continuem tenint un món molt injust, on la bellesa és més a l'abast dels rics que de tothom. Aquesta no és la bellesa que salva.

Quina és la bellesa que pot salvar el món?

Dostoievski escriu en la seva novel·la *L'Idiota*: «La bellesa salvarà el món»; una frase que ha estat repetida per molts escriptors, per papes i intel·lectuals. Però Dostoievski no diu en cap moment en què consisteix la bellesa, ni quines proporcions té. En una ocasió, el protagonista és interrogat sobre la bellesa espectacular d'una noia. I ell contesta: no estic preparat per respondre. La bellesa és un enigma.

El concepte teològic de bellesa, què afegeix al concepte filosòfic?

La filosofia aporta la pregunta; la teologia una possible resposta. I a la base de totes dues hi ha l'admiració. Enamorats de la bellesa, la filosofia pregunta per què això és tan bell, què té això que el fa participar de la bellesa. La teologia mostra com això bell ens remet a la totalitat de l'existència. I perquè la teologia és posterior a l'admiració i a la filosofia pot afirmar St. Agustí: «Tard et vaig estimar, Bellesa, tan antiga i tan nova. I vet aquí que tu eres dins meu.»

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Jesús és el Llätzer veritable (3)

Abraham no pot enviar Llätzer a la casa pairal del ric. Però, en aquest punt, hi ha un detall que ens crida l'atenció. Pensem en la resurrecció de Llätzer que es narra en l'Evangeli de Joan. Què passa? «Molts dels jueus van creure en ell... Però alguns d'ells anaren a explicar als fariseus el que Jesús havia fet». I això dona motius d'una reunió consultiva del sanedrí. Es veu la cosa des d'un punt de vista polític: un moviment popular en aquesta direcció podria alarmar els romans i crear una situació perillosa. I decideixen matar Jesús: el miracle no és ocasió de fe, sinó d'enduriment (Jn 11,45-53).

La paràbola ens porta altres pensaments. No reconeixem, en la figura de Llätzer, cobert de nafres a la porta del ric, el misteri de Jesús que «va sofrir fora de la porta de la ciutat» (He 13,12), estès i despulat a la creu, exposat a les befes i menyspreus de la gent? «Però jo sóc un cuc, no pas un home, befa de la gent, menyspreat del poble» (Sl 22,7).

Aquest Llätzer veritable *ha ressuscitat*, ha vingut a dir-nos-ho. Si veiem en el relat de la resurrecció de Llätzer una resposta de Jesús a la petició d'un senyal per a la seva generació, trobem aquí un acord amb la resposta que Jesús va donar a aquesta petició. L'Evangeli de Mateu ho diu així: «Aquesta generació dolenta i adúltera demana un senyal, però no els serà donat cap altre que el del profeta Jonàs.» (Mt 12,39s).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El confiado vínculo madre-hijo

Si hay alguna cosa sòlidamente establecida en este mundo de relación entre personas, esta es, sin lugar a dudas, el vínculo de unión entre una madre y su hijo recién nacido. El apego que la madre experimenta por su retoño es fundamental para la supervivencia y desarrollo del niño. Y esta entrega total y absoluta de la madre a su bebé es algo innato, ancestral, en la especie humana (y en la mayoría de seres vivientes). Ya lo dice bien claro un proverbio ruso que me encanta: «Nadie hace por dinero lo que una madre hace gratis.»

Aquí tengo que resaltar la importancia del sentimiento de *confianza* que debe adquirir el bebé para desarrollarse adecuadamente. ¿Sabe por qué precisamente la confianza y no otro sentimiento? Porque el recién nacido ha llegado a este mundo para establecer un vínculo sólido con los seres queridos que le atienden y necesita poder confiar en ellos, tanto si se trata de la madre como del padre o de cualquier cuidador habitual que se haya responsabilizado del niño.

Sepa también que en función del grado de apego que tenga el bebé con las personas que le cuidan, se generará mayor o menor *autoestima* y *seguridad* en uno mismo. Estos dos rasgos de la personalidad son esenciales para comportarse provechosamente el día de mañana en el entorno de la escuela y en el comienzo de las relaciones sociales.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La creu, la nostra esperança

Gaudí no dubta a repetir el motiu de la creu a les tres façanes i a l'altar de la Sagrada Família. A la façana de la Glòria la creu és l'instrument de la passió que mereix més relleu. A l'altar i a la façana de la Passió hi ha sengles grans imatges de Jesús crucificat. A més, però, en aquesta última façana hi ha una creu nua, triomfant i gloriosa, portada per àngels, que assenyala que la

redempció s'ha esdevingut. A la façana del Naixement, la creu amb l'anagrama de *Jesús* (JHS) és col·locada sota l'arbre de la vida, i també aquí dos àngels l'encensen. La creu és l'instrument de salvació que allibera del pecat i de la mort. La redempció de Jesús determina la història humana.

La gran metàfora de la redempció obtinguda per Jesús és l'arbre de la vida. El poder del mal ha estat vençut. Dins el gran arbre de la vida (la creu) que corona la façana del Naixement hi ha fins a vint-i-un ocells blancs, símbol dels homes i les dones que han estat redimits per la mort i la resurrecció de Jesús. Aquests comparteixen la vida de Jesús ressuscitat mitjançant la fe, els sagraments i l'amor concret, especialment als pobres.

L'arbre de la vida és un xiprer, sempre verd, per indicar que es tracta d'una vida sense fi, a la qual tenen accés els qui s'han acollit al do salvador que ve per Jesucrist. D'aquí l'ús del xiprer en els cementiris cristians de la Mediterrània.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 14. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.
- 15. □ Dimarts** [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.
- 16. ■ Dimecres** [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Sta. Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; Sta. Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor.
- 17. ■ Dijous** [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.
- 18. ■ Divendres** [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.
- 19. ■ Dissabte** [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,1-12]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà.
- 20. ■ † Diumenge vinent**, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Mare de Déu de la Bonanova; sant Andreu de Creta, monjo.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor». Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo». Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Jesús i els leprosos. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, Naamán el sirio bajó y se bañó siete veces en el Jordán, como se lo había mandado Eliseo, el hombre de Dios, y su carne quedó limpia de la lepra, como la de un niño.

Volvió con su comitiva al hombre de Dios y se le presentó diciendo: «Ahora reconozco que no hay dios en toda la tierra más que el de Israel. Y tú acepta un presente de tu servidor.»

Contestó Eliseo: «Juro por Dios, a quien sirvo, que no aceptaré nada.» Y aunque le insistía, lo rehusó.

Naamán dijo: «Entonces, que entreguen a tu servidor una carga de tierra, que pueda llevar un par de mulas; porque en adelante tu servidor no ofrecerá holocaustos ni sacrificios de comunión a otros dioses fuera del Señor.»

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia / y su fidelidad en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera, / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suporto tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dóna en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samària i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!». En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrera donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità.

Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 2,8-13)

Querido hermano:

Haz memoria de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David. Este ha sido mi Evangelio, por el que sufro hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación, lograda por Cristo Jesús, con la gloria eterna. Es doctrina segura: Si morimos con él, viviremos con él. Si perseveramos, reinaremos con él. Si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samària y Galilea. Cuando iba a entrar en un pueblo, vinieron a su encuentro diez leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros.»

Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.» Y, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se echó por tierra a los pies de Jesús, dándole gracias. Este era un samaritano.

Jesús tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha vuelto más que un extranjero para dar gloria a Dios?» Y le dijo: «Levántate, vete: tu fe te ha salvado.»

COMENTARI

Fe i agraïment

L'evangeli d'avui ens mostra el poder de la fe, i com aquesta va lligada a l'agraïment. L'evangelista ens recorda que Jesús està de camí, recorre Galilea i Samària i s'encamina cap a Jerusalem.

En un poblet surten al pas de Jesús i la seva comitiva un grupet de deu leprosos. La por al contagi d'aquesta terrible malaltia fa que la Bíblia consideri la persona leprosa impura, i era apartada del culte i de la relació habitual amb els altres. Els leprosos vivien en grups als afores de les poblacions (cf. Lv 13,45-16; i 17,11-19), ajudats pels seus familiars i les almoines de la gent compassiva. Donat el poc coneixement mèdic de l'è-

poca, es consideraven lepra altres malalties de la pell que de fet no ho eren; en aquests casos, quan l'afecció desapareixia, calia practicar un ritu de purificació al santuari, i el malalt es reintegrava a la vida normal (cf. Lv 13,1-23).

Aquells deu leprosos invoquen la misericòrdia de Jesús: Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres! I Jesús respon enviant-los al santuari, com si ja estiguessin nets de la malaltia. Ells hi van, i amb això mostren la confiança absoluta en la paraula de Jesús. La seva fe els ha guarit! Amb això mostren que la paraula de Jesús era certa: Si tinguéssiu fe, mouríeu i plantaríeu una morera al mig del mar!

El miracle, però, conté un apèndix: tots deu s'han guarit, però no tots deu es mostren igual-

ment agraïts. Un d'ells, un estranger samarità, és capaç de reconèixer l'acció de Jesús, i torna enrera donant glòria a Déu amb grans crits i prosternant-se als peus de Jesús. No es prosterna davant dels sacerdots —on han estat enviats—, sinó davant de Jesús! Aquell samarità ha intuït el misteri de Jesús: en ell es revela el poder salvífic de Déu. Per això Jesús acaba afirmant: la teva fe t'ha salvat.

La fe del samarità l'ha salvat de la lepra perquè ha obeït Jesús, però també, i sobretot, l'ha salvat perquè li ha obert els ulls per reconèixer en Jesús la glòria de Déu. Tant de bo la nostra fe sigui com la d'aquell samarità.

Jordi Latorre, SDB

Confirmacions a Vielha i visita al campanar malmès

L'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sacrament de la confirmació el dia 14 de setembre a un grup de 36 joves i un adult procedents de totes les parròquies de la Vall, a l'església de Sant Miquel de Vielha, donat que el Santuari de la Mare de Déu de Mijaran encara està en obres de reparació, després dels aiguats del juny passat.

Estava acompanyat per l'Arxiprest Mn. Pere Balagué, i els Mossens Lluís Eduard Salinas, David Codina, Jusèp Amiell i Josep Eliud Arias, així com el nou seminarista en etapa diaconal que el Sr. Arquebisbe va presentar a la feligresia, i que s'incorporava al treball pastoral de la Vall, Joseph Geethafonkalan.

En començar la missa, va saludar el Magf. Sr. Síndic i l'Il·lm. Sr. Alcalde de Vielha presents a l'acte, i els va agrair tots els esforços de represa per a la Vall que estan fent després dels aiguats, i encara més, després del fort llamp que va caure el dia 7 de setembre al campanar de Sant Miquel de Vielha i que ha causat greus danys. Va pregar la Mare de Déu que protegeixi de majors mals la Vall i ens ajudi a dur endavant les restauracions amb l'esperit de germanor i solidaritat que ha presidit el treball dels agents forestals i bombers, cossos de seguretat, molts voluntaris de Càritas, i sobretot els veïns de tota la Vall. Ha estat un esforç admirable.

A l'homilia va exhortar a tenir sempre present la misericòrdia del Pare celestial, que ens revela Jesurist, i a viure de tal manera que per l'amor donem un testimoni creïble i ferm de la nostra fe. Estimar tothom, amb preferència els pecadors, i no desesperar mai de la misericòrdia de Déu, per a nosaltres i per a tots.

Al final de la missa l'Arquebisbe pogué agrair personalment a les autoritats el que han fet i fan pel patrimoni de les esglésies de la Vall, i visità les reparacions del campanar de Vielha.

La vida de Sant Ermengol, dibuixada per Pilarín Bayés

La petita història de Sant Ermengol, un llibre per a totes les edats amb textos de Jordi Pasques i il·lustracions de Pilarín Bayés, que explica pedagògicament la vida del bisbe sant d'Urgell, ha estat presentat ja al públic a La Seu d'Urgell. L'acte de presentació va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i l'Il·lm. Sr. Alcalde de La Seu d'Urgell a l'església de Sant Miquel, situada dins del conjunt catedralici de La Seu d'Urgell. L'edició ha estat promoguda per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i realitzada per l'Editorial Mediterrània.

La presentació comptà amb les intervencions de Joaquim Ferrer, President de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i promotor d'aquesta iniciativa que glossà la importància que Sant Ermengol tingué com a bisbe i home de l'Església que estimà profundament el seu país i com la seva figura es pot comparar a la de l'Abat Oliba de Ripoll i Cuixà, i bisbe de Vic. L'autor del text del llibre, Jordi Pasques, glossà alguns aspectes de la figura del Bisbe Sant Ermengol i destacà la seva importància com un personatge cabdal de Catalunya i com un gran eclesiàstic que va saber vetllar pel poble fidel cristià que li havia estat encomanat.

Posteriorment l'autora de les il·lustracions, la coneguda i prestigiosa dibuixant Sra. Pilarín Bayés, d'una forma didàctica i pedagògica, tot dibuixant, va convidar els assistents a estimar i valorar la cultura i els seus grans personatges com ho fou el Bisbe Sant Ermengol del qual en destacà la seva profunda fe que el convertí en un home de grans conviccions.

També intervingué a l'acte el Sr. Eduard Fornés en representació de l'Editorial Mediterrània que valorà el treball realitzat pels autors del llibre.

L'Il·lm. Sr. Alcalde de La Seu d'Urgell es felicità pel nou llibre i subratllà la importància del Bisbe per a la ciutat de La Seu d'Urgell que fa que cada any es representi a la ciutat El retaule de Sant Ermengol de forma voluntària per un bon grup de ciutadans.

Inauguració de la restauració de la capella de Sant Ermengol, el proper 3 de novembre

Clougué l'acte el Sr. Arquebisbe d'Urgell que agrai l'alta professionalitat i qualitat en l'edició del llibre i que animà els assistents a estimar i valorar la vida del Bisbe Sant Ermengol. També invità els participants a l'acte d'inauguració de la Capella dedicada al Sant ubicada al Pont de Bar que tindrà lloc el proper dia 3 de novembre, coincidint amb la commemoració litúrgica de la seva festa.

Pregària per la Pau

El dia 7 de setembre al vespre, i a la Catedral de Santa Maria d'Urgell com a prolongació de la missa vespertina de la patrona de la Diòcesi, la Mare de Déu de Núria, l'Arquebisbe d'Urgell presidí una pregària per la pau a Síria, atenent la petició formulada pel Sant Pare Francesc, que es pregués insistentment per la pau a Síria, a l'Orient Mitjà i arreu del món. Hi assistí Mn. Xavier Parés, Mn. Josep Mas i Mn. Agustí Brescó, i un bon nombre de feligresos de La Seu d'Urgell. Davant el Santíssim Sagrament exposat solemnement, es llegiren les paraules del Papa a l'Àngelus del diumenge anterior, i es pregà lletànicament per tots els llocs del món on actualment hi ha conflictes i violència oiberta, guerres convencionals i terrorisme. I es conclougué amb l'oració col·lecta de la missa per la pau després d'un llarg silenci d'intercessió i adoració al Príncep de la Pau.

A moltes esglésies del Bisbat també es realitzaren vetlles d'oració intensa el vespre del dia 7, i a totes les misses es feren pregàries per la pau, tal com havia reclamat l'Arquebisbe d'Urgell a tots els sacerdots i cases religioses de la Diòcesi. Igualment a les misses del dia 8.

Renovació dels Arxiprestos a la Diòcesi d'Urgell

Amb data 26 de setembre l'Arquebisbe d'Urgell va dirigir una comunicació a la Diòcesi informant que ha renovat el mandat dels 8 Arxiprestos de la Diòcesi per quatre anys, després d'una consulta als preveres i diaques, tal com preveu el Dret Canònic.

Els nous Arxiprestos són aquests:

- Mn. Pere Balagué i Bajona, Arxiprest de Val d'Aran
- Mn. Ramon Balagué i Bajona, Arxiprest d'Urgell Mitjà
- Mn. Joaquim Cebrian i Puyuelo, Arxiprest de Núria-Cerdanya
- Mn. Joan Pau Esteban i Osma, Arxiprest de Pallars Sobirà
- Mn. Joan Antoni Mateo i García, Arxiprest de Pallars Jussà
- Mn. Xavier Parés i Saltor, Arxiprest d'Alt Urgell
- Mn. Joan Pujol i Balcells, Arxiprest de Noguera
- Mn. Ramon Sàrries i Ribalta, Arxiprest de Valls d'Andorra.

TEXTOS DEL PAPA FRANCESC EN EL SEU VIATGE APOSTÒLIC A BRASIL AMB OCASIÓ DE LA JMJ 2013

A la Comunitat-Favela de Varginha (25/07/2013)

«**Q**ue bonic és ser rebuts amb amor, amb generositat, amb alegria! Només cal veure com heu decorat els carrers de la Comunitat; també això és un signe d'afecte, neix del cor, del cor dels brasilers, que està de festa.

Moltes gràcies a tots per la calorosa benvinguda. (...) Des del primer moment en què he tocat el sòl brasiler, i també aquí, entre vosaltres, em sento acollit. I és important saber acollir, és encara més bell que qualsevol ornament. Dic això perquè, quan som generosos en acollir una persona i compartim alguna cosa amb ella —una mica de menjar, un lloc a casa nostra, el nostre temps— no ens fem més pobres, sinó que ens enriqueim.

Ja sé que, quan algú que necessita menjar truca a la porta, sempre troben vostès una manera de

compartir el menjar, com diu el proverbi, sempre es pot "afegir més aigua als fesols". I ho fan amb amor, mostrant que la veritable riquesa no està en les coses, sinó en el cor. I el poble brasiler, especialment les persones més senzilles, poden donar al món una valuosa lliçó de solidaritat, una paraula sovint oblidada o omesa, perquè és incòmoda.

M'agradaria fer una crida als que tenen més recursos, als poders públics i a tots els homes de bona voluntat compromesos en la justícia social: que no es cansin de treballar per un món més just i més solidari. Ningú no pot restar indiferent davant les desigualtats que encara hi ha al món. Que cadascú segons les seves possibilitats i responsabilitats, ofereixi la seva contribució per posar fi a tantes injustícies socials. No és la cultura de l'egoisme, l'individualisme, que moltes vegades regula la nostra societat, la que construeix i porta a un món més habitable, sinó la cultura de la solidaritat, no veu-

re en l'altre un competidor o un número, sinó un germà.

Desitjo encoratjar els esforços que la societat brasilerana està fent per integrar totes les parts del seu cos, incloses les que més pateixen o estan necessitades, a través de la lluita contra la fam i la misèria.

Cap esforç de "pacificació" serà durador, ni hi haurà harmonia i felicitat per a una societat que ignora, que margina i abandona a la perifèria una part de si mateixa. Una societat així, simplement s'empobreix a si mateixa, més encara, perd una cosa essencial per a ella. Recordem sempre: només quan s'és capaç de compartir, arriba la veritable riquesa, tot el que es comparteix es multiplica. La mesura de la grandesa d'una societat està determinada per la forma en què tracta a qui està més necessitat, a qui no té més que la seva pobresa.»